

Autor: Dorin Alexandru

V první linii kulturního boje dneška buší kladivo jménem *Mjolnir*. Pokud jste o něm ještě neslyšeli, nové počiny na pravici zřejmě příliš pozorně nesledujete. Jedná se o literární časopis – duchovní dítě **David** Yorkshirea, který jej sám popisuje jako „první akt odporu proti lavině levicové propagandy“. A jde o krok skutečně smělý.

Časopis stojí na čtyřech základních pilířích: tradici, eurocentrismu, elitářství a opozici vůči liberalismu (iliberálnímu). Jeho úspěch a rozkvět během posledních několika let ukazuje na velice vytříbenou a podnětnou publikaci. Podařilo se nám **David** zkontaktovat a krátce s ním pohovořit o jeho názorech i budoucnosti *Mjolniru*.

Dorin Alexandru: Rád bych nejprve **David přivítal na stránkách CEC – tvé přítomnosti si na našem malém webu z velkého bílého Severu nesmírně ceníme. Začneme tedy od začátku: Jak jsi přišel na myšlenku *Mjolniru* – vždy jsi nosil někde v hlavě nebo uzrála postupně díky poznaným zkušenostem či zájmům?**

David Yorkshire: Coby publikovaný autor básní a pravidelný čtenář literárních magazínů jsem si asi před 15 lety jasně uvědomil, že editoři dávají přednost psaní svázanému jistými morálními omezeními. V době „před internetem“ jsem odebíral tištěný magazín *Writers' Forum*, kam tehdy pravidelně přispívala tlustá skotská lesba **Carol Anne Duffyová**, současná držitelka funkce „poet laureate,“ kterou samozřejmě získala v první řadě díky svému všeobecnému odporu proti starší tradici. Její dílo tím pádem útočí na apriorní, z přirozenosti vycházející hodnoty: nerovnost a hierarchii, zejména ve vztahu k sexuálním a rasovým odlišnostem, ale postmarxistické a postfreudovské dekonstruktivní teorie aplikuje i na společenské hodnoty jako právo a pořádek, mezilidské interakce či struktura institucí. Její poezii se britské děti musejí učit ve školách, královna ji pasovala čestnou dámou (**Duffyová** byla vyznamenána druhým nejvyšším stupněm Řádu britského impéria Dame Commander /DBE/ a tak získala právo na titul Dame, pozn. DP) – jde tedy zjevně o miláčka režimu.

Duffyová ztělesňuje hlavní směr současného umění a já cítil potřebu se tomuto stavu nějakým způsobem postavit. Byl jsem si jistý, že nemůžu být jediný, ale neviděl jsem žádný příhodný nástroj pro přenesení uměleckého hnutí z kyberprostoru – a tak jsem se rozhodl vytvořit si svůj vlastní. Trval jsem na to, aby to nebyl web, ale papírový časopis, ty totiž vždy budou mít větší prestiž a trvalost.

DA: Když se – po překonání četných překážek doprovázejících založení literárního časopisu a těsně před vydáním čtvrtého a pátého vydání – ohlédneš zpátky, které z počátečních těžkostí bys označil za největší výzvu?

DY: Pokazilo se snad všechno, co se vůbec pokazit mohlo – tehdy jsem vtipkoval, že nás musela proklít synagoga plná našťvaných rabínů! Nejsložitější ale bylo rozšířit mezi lidmi povědomí o *Mjolniru*. Naštěstí se mi hned zkraje povedlo „naverbovat“ pokladníka National Front Nicka Walshe. Mám to štěstí počítat ho mezi dobré přátele a v dokonalém protikladu k obrázku NF coby bandy vylízaných a nekulturních imbecilů ho považuji za jednoho z nejmoudřejších lidí, které znám. Nick tedy mohl časopis prodávat na setkáních NF a převzal na svá bedra velkou část administrativních povinností, za což jsem mu nesmírně vděčný. Rád bych také poděkoval Gregu Johnsonovi, Colinu Liddelovi a Kevinu MacDonaldovi, kteří *Mjolnir* podpořili na svých webech *Counter-Currents*, *Alternative Right* a *Occidental Observer*. Velice poděkovat musím také organizátorovi London Forum Jezu Turnerovi a lidem kolem *Candour Magazine*. Projekt se ale skutečně „rozjel“ teprve tehdy, když naše řady při přípravě druhého čísla rozšířil (neblaze) proslulý výtvarník Charles Krafft.

DA: Na začátku 20. století byly literární časopisy a žurnály nedílnou součástí evropských pravicových hnutí – co se s nimi podle tebe stalo a co doufáš pomocí publikace v dnešním politickém ovzduší znovu nalézt?

DY: Pro kontinentální Evropu to rozhodně platilo, ale v Británii v té době pravicově orientované časopisy už pomalu upadaly a člověk se k jejich slavným dnům musí vrátit až do 19. století. Mám na mysli tradičně konzervativní (High Tory) publikace jako *The Quarterly Review*, *Blackwood's Magazine* a (zprvu) *Fraser's Magazine*, které vznikly jako protiváha vlivu whigů v literárním prostředí. Později založené časopisy spojené s Charlesem Dickensem jako *Household Words*, *All the Year Round* či Bentleyho *Miscellany* v této tradici nejen pokračovaly, ale také ji dostaly do tehdejšího hlavního proudu a pomáhaly utvářet hodnoty vrcholného viktoriánského období – s nimiž se tak často střetával buržoazní duch whigů, což na oplátku zase ve svých knihách tvrdě kritizovali a satirizovali Dickens, Gaskell a Thackeray.

Umělecké časopisy z 20. století jako *Blast* byly kontrakturní ze všech stran politického spektra, navzdory pozdějšímu flirtu dvou jeho zakladatelů s fašismem. Oproti výše zmíněným toryovským žurnálům vyznává *Mjolnir* otevřeně pravicovou ideologii a oslovuje širší čtenářskou obec. *Blast* ve své době neměl na hlavní proud sebemenší dopad; několik málo prodaných výtisků si mezi sebou rozebrali umělci a intelektuálové, z nichž pravda někteří kulturu dále spoluutvářeli. *Mjolnir* pokračuje v tradici *Blast* a v rozporu s toryovskými počiny přistupuje k umění mnohem radikálněji. Rozhodně nepovažuji za náhodu, že první číslo jsme vydali zároveň se stým výročím vzniku *Blast* – ani fakt, že dcera Dragoše Kalajíce nám pro

úvodní vydání zaslala jeho malby. Kalajíc byl samozřejmě osobním studentem Ezry Pounda. Když jsem se do projektu pustil, říkával jsem, že si představuji něco mezi *Household Words*, *Blast* a *OZ*!

Zase tak mimo jsem nebyl! Pravicové listy a časopisy se ubíraly podobnou cestou jako pravicová politika. Čelily (a následně podlely) stejnému morálnímu nátlaku zmírnit svůj tón i postoje a většina jich nakonec musela zabalit krám. Z toho, co se dnes ještě tiskne, zůstává asi nejméně napravo *The Salisbury Review*, který se mi ovšem jeví jako velice krotký a umění navíc není jeho hlavním tématem. *Mjolnir* přináší skutečný radikalismus, který v Británii dlouho nebyl k vidění a vím, že skupiny jako Searchlight nebo Hope Not Hate to velice znepokojuje. Za což jsem rád.

DA: Často mluvíš o metapolitice a významu kulturního boje za obrodu evropské identity. Pověz nám o svém pohledu na úlohu literatury v tomto snažení něco víc.

DY: Benjamin Disraeli kdysi prohlásil, že veřejné mínění lze nejsnáze ovlivnit krásnou literaturou. Protože se pohyboval v literárním i politickém prostředí, věděl, o čem mluví. Od jeho dob se samozřejmě mnohé změnilo a naši nepřátelé velice dobře vědí, že televize a film patří k těm úplně nejúčinnějším způsobům indoktrinace mas levicovým myšlením. My zatím jejich nesmírnými prostředky k vytváření děl tohoto rozsahu nedisponujeme. Ale fenomén Harryho Pottera byl zajímavý tím, že knížky šly na dračku stejně dobře jako filmy – v době, kdy prý už nikdo nečte. Knížky si přečetla i spousta dospělých.

Jen to ukazuje, že když se autor trefí, čtenáři ochotně přijmou texty i v nich obsažené ideje. Rowlingová využívá témata, obrazy a motivy tradičních pravicových literárních forem, jako středověké romance či fantasy, ke splétání příběhů, které tradiční morálku těchto žánrů kriticky rozkládají. Karikatura koleje Zmijozel v Bradavické škole je přímým útokem na aristokratické a rasové ideje. V Tolkienovi se pak tyto hodnoty ukazují zcela nepokrytě – odtud pramení také časté výzvy k cenzuře Pána prstenů, zejména otevřeně rasových pasáží ke konci knihy. Pán prstenů patří k nejlépe prodávaným beletriím všech dob, takže lidé zůstávají našim myšlenkám otevření, na to nezapomínejme. Zmínil jsem jen pár žánrů, ale jistou základní morálku lze vtisknout libovolnému žánru. Snažím se vydávat co možná nejširší paletu stylů a žánrů.

Věřím, že se k nám autoři budou vracet, hlavně povídkáři, jelikož na povídkách se spisovatelé zdokonalují předtím, než začnou psát romány. Následně je můžu nasměrovat k pravicovým vydavatelstvím jako *Arktos*, *Ostara* či *Counter-Currents*, jejichž editoři už budou jejich práci trochu znát a také budou mít jistotu, že spisovatel přichází s jistým existujícím obecním.

DA: Zeptám se jako student literatury: kteří básníci jsou tvému srdci nejdražší?

DY: Zvláště rád mám ty z nich, kteří umějí zapůsobit na emoce způsoby zacházejícími za osobní podmínky, přesahují každodenní lidské snažení a kladou ho do kontrastu s vyšším smyslem a účelem – takto se my lidé dotýkáme Božského. A to také vnímám jako vyšší účel básnickovy práce: stát se prostředníkem mezi pozemským a božským, snést a zprostředkovat

božskou pravdu lidem. Povedlo se to Homérovi, z mladších Tennysonovi či Goetheovi. Tito básníci mají i vytríbenou techniku; James Joyce se posmíval Tennysonovým technickým dovednostem, ale co jsou konec konců Joyceovy pozdější díla, když ne technické experimenty bez básnické duše? Měřítkem skutečně velkého umění je snoubení Pravdy s technikou, která následně Pravdu prostřednictvím estetiky předá publiku takovým způsobem, aby jej ohromil. Okamžik, kdy si uvědomíme, že stojíme před božským, je kouzelný. Tennysonovy *Idylls of the King* považuji za vynikající anglický epos plný právě takovýchto momentů.

Stejně silně mě osobně ovlivnili i Ted Hughes a T. E. Hulme. Jako rodák z Yorkshiru (moje babička chodila s Hughsem do školy) jsem se k jeho knihám dostal už jako velice mladý. Hughesova přírodní poezie je nesmírně působivá a jeho liberalismus paradoxně velice pravicový. Mluvil jsem o tom na Yorkshire Forum, záznam čtenáři najdou na YouTube. Hulme vytvořil *imagistické* hnutí, které zhušťuje poezii do její nejužitečnější formy, a tak soustředí a zesiluje její moc. Jelikož vzešel z prostředí, kde se pohybovali i Wyndham Lewis nebo Ezra Pound, člověk snadno rozeznává jeho zásadní dopad na Lewisův pozdější vorticismus.

DA: Plánování a organizace jistě zaberou spoustu času, přesto se zeptám: Davide, nosíš v hlavě plány na nějaké nové počiny nebo v nejbližší budoucnosti hodláš svou energii a čas věnovat výhradně Mjолniru?

DY: Mjолnir mi skutečně zabere moře času, často třeba nestíhám odpovídat na e-maily, takže bych se i touto cestou rád omluvil lidem, kteří se zatím nedočkali reakce. Čím častěji ale člověk něco dělá, tím lépe mu to jde od ruky. V nejbližší době (snad někdy v září) plánuju začít s pravidelným nahráváním kratších filmů na YouTube, které se budou s využitím akademického přístupu – ale přesto srozumitelně obyčejným lidem – věnovat uměleckým, kulturním a filozofickým tématům a textům. Doufám tím nacionalisty lépe vyzbrojit do debat s levičáky, (nedo)vzdělanými na našich vysokých školách. Cílem samozřejmě není přesvědčit SJW (**Social Justice Warriors /SJW/** – obdoba našich „sluníčkářů“ nebo německých „Gutmenschen,“ pozn. DP), což je v zásadě nemožné, ale ukázat myslící části veřejnosti, že my jsme ti kulturní a vzdělaní – a tím si je získat. V dlouhodobějším horizontu bych se rád dostal k pořádání každoročního festivalu pro eurocentrické a liberalismus odmítající umění s divadelními představeními, hudebními vystoupeními, výstavami a dílnami. Pochopitelně se to odvíjí od prostředků a já nerad žádám o dary – jen lidi vybízím, aby si koupili časopis, a tak za své peníze dostali nějaké protiplnění.

DA: Každé číslo časopisu rozvíjí určité téma či myšlenku, s jakými náměty počítáš pro budoucí čísla?

DY: Tematické zaměření čísel je vlastně tak trochu trik. Než ho vyberu, vyčkávám, jaký materiál se mi sejde, a pak stanovím motiv dostatečně široký, aby pojal co možná největší část věcí, které mi lidé poslali. Následně požádám zkušenější autory a umělce o „tematické“ příspěvky. O tématech budoucích vydání tedy budou rozhodovat náměty obsažené v úspěšných příspěvcích.

DA: Hádám, že jedním z největších problémů literárního časopisu bude

nevyhnutelně proměnlivá kvalita zaslaných příspěvků. Jak vysokou míru optimismu ohledně množství a kvality talentu v našich řadách v tobě vyvolávají blízké zkušenosti s příspěvkem?

DY: Nermalou – a nikoliv bezdůvodně. Dostávají se mi do rukou mnohem kvalitnější příspěvky, než jsem předpokládal. Podstatná část z nich pochopitelně z toho či onoho důvodu až na stránky časopisu nepronikne, ale většina autorů rozhodně ví, co dělá. Úvod a instrukce na webu podle mě odradily lidi, kteří mají za to, že psát nebo malovat může v podstatě kdokoliv – kvůli tomu jsem je tam ostatně dával. Momentálně mi ale chodí dostatek použitelných kusů a vydávání nových čísel nevázne, spíš naopak zrychluje.

DA: Na co kladeš u kreativních příspěvků největší důraz?

DY: Především musí vyčnívat, kvalitou i doslovněji. Ideologická relevance je samozřejmostí, ale spíš jako stav ducha ještě před samotným vznikem textu, a tak vždy „číhá“ spíše v pozadí, než aby se drala do popředí tvorby. Tudy v zásadě vede linie mezi uměním a propagandou. Tradičně mívala pravice své umění a levice svou propagandu, protože u levice stojí politika vždy na prvním místě. Od převzetí otěží společnosti levicí jsme pak svědky absolutní politizace všech oblastí života. Pravice se však profilovala jako strážce kultury. Co se témat týče, v *Mjолniru* se najde místo pro všechno, i když odmítám většinu příliš negativních textů. *Mjолnir* je kladivo, s jehož pomocí zakalujeme západní psýché jako z úlomků starého nově zkutý meč.

DA: Kdybys mohl vzkázat několik slov strádajícím pravicovým spisovatelům a umělcům, kteří jen s největšími obtížemi hledají v kultuře s hodnotami protichůdnými těm jejich prostor k vykonávání svého řemesla, co bys jim řekl?

DY: V první řadě jsme tu právě pro ně. Dnes už mají platformu, která jim může zajistit uznání čtenářů. Jako další možnost se pak nabízí naoko se zúčastnit levicové hry podvracení a ironie, ale obrátit ji proti nim, jako to dělal **Charles Krafft** před svým „odhalením.“ Samozřejmě se také mohou ponořit do kalných levicových vod a hrát „dlouhou hru“ vytvářením proti-umění, které levicovou kulturu podkopává. Aspoň prozatím se tak dají získat sláva a bohatství – ale opravdový umělec by se nedokázal podívat sám sobě do očí a jeho duše by strádala na úbytě. Proto nabízíme umělcům a spisovatelům něco jedinečného: možnost podílet se na vytváření nové kultury, která bude navazovat na evropskou tradici, aktualizovanou pro dnešní dobu. Až naše hodnoty zvítězí a Evropa i její kolonie v Amerikách, Jižní Africe a Australasii budou zachráněny, nevyhnutelně se přidá i sláva a bohatství. Budoucí generace je budou oslavovat a zajistí jim nesmrtelnost coby průkopníkům evropského obrození – a taková možnost se nenaskytne jen tak každému.

Rozhovor Dorina Alexandru s Davidem Yorkshirem *The Literary Vanguard* vyšel na stránkách Council of European Canadians 24. června 2016.